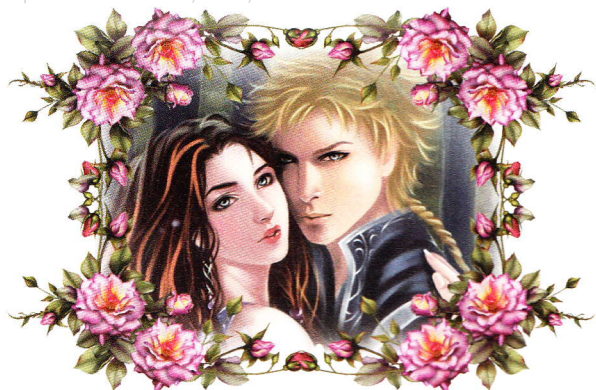

SILVIA URSACHE-BREGA

TĂRÂMUL POVEȘTILOR

POVEȘTEA LUI GRIVĂȚ

7

GUM A APĂRUT PE LUME IARNA

17

POVEȘTEA UNIGORNULUI

29

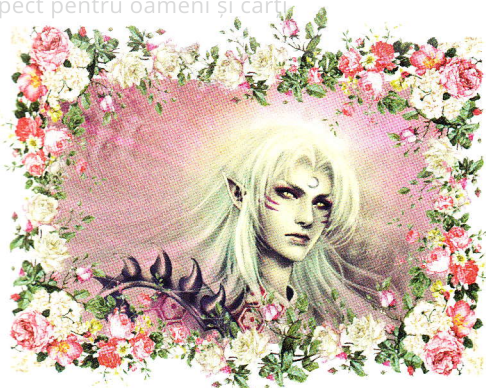
ÎMPĂRATUL AN ȘI ANOTIMPURILE, FIGELE LUI

35

NEAGU GEL ÎNȚELEPT

43

POVEȘTEA ELFILOR

57

DE CE PISIGA ȘI ȘOAREGII SE DUȘMĂNESC

73

PRINȚESELE-ȘERPOAICE

83

ZĂPADA - FIĞA IERNII

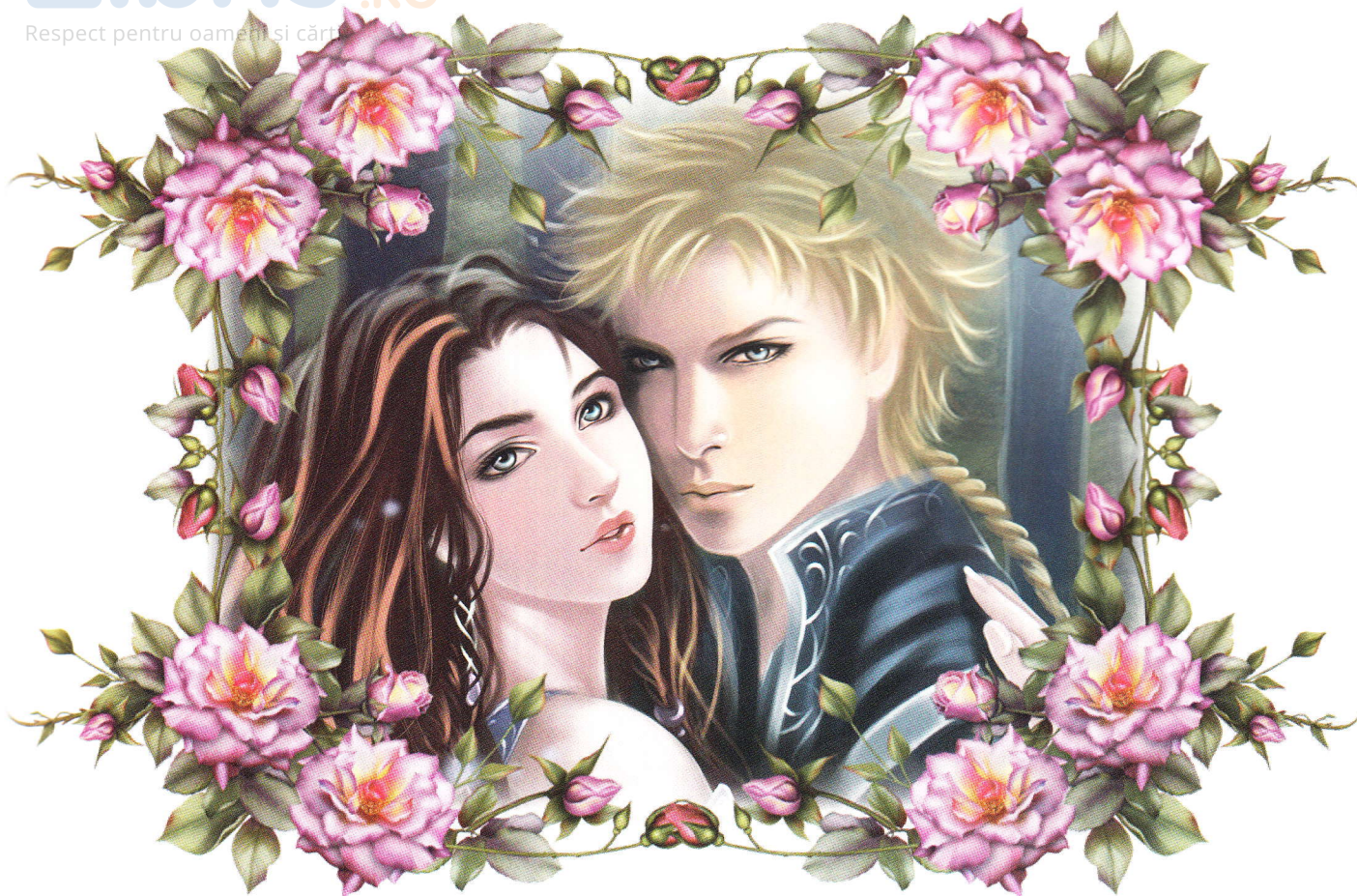
99

PRINȚESA GARE AVEA GOARNE

107

POVEȘTEA LUI CRIVĂȚ

Trăia cândva pe lume un tânăr chipeș cu numele Crivăț. Și era înzestrat acel tânăr cu puteri magice: unde vroia, acolo nimerea într-o clipită și tot ce vroia din adâncul inimii i se îndeplinea. Dar tânărul Crivăț era foarte bun și curat la suflet și nu-și dorea nimic deosebit pentru sine. Nu avea nici casă, nici avere, umbla prin lume, mângâind cu blândețe obrajii oamenilor sau adunând nori de ploaie deasupra locurilor uscate de secetă.

Și iată că într-o zi de vară, zburând deasupra unei lunci, zări o fată care ședea cu un coș de fragi într-o barcă pe apa unui lac curat ca lacrima. Se opri pentru o clipă s-o privească și rămase fascinat de frumusețea ei. Fata avea părul de culoarea spicului în pârg, ce-i cădea în valuri pe umeri, ochi mari și albaștri, ca două lacuri fără fund, o față albă ca spuma laptelui, un mijloc subțire și mlădios, de parcă era trasă prin inel.

„Ia să glumesc puțin cu ea, să văd ce va face!” se gândi frumosul Crivăț și, făcându-se nevăzut, începu a sufla ușor în direcția codanei. Această adiere gingașă îi mângâie fața, îi răvăși ușor părul. Deoarece până atunci Crivăț nu

ajunsesse prin acele locuri, fata nu înțelegea ce se întâmplă, căci nu mai fusese mângâiată de o adiere de vânt. Ea își duse mâinile la față și strigă:

– Cine îndrăznește să mă atingă? Ieși să te văd, nemernicule! Eu nu permit nimănui să se atingă de mine, căci vreau să mă mărit cu un prinț!

Crivăț nu vroia s-o sperie pe această copilă atât de drăguță și, revenind la înfățișarea lui obișnuită, apăru în fața ei. Fata, văzându-l că-i tânăr și frumos și că nu seamănă deloc cu flăcăii din satul ei, îl întrebă:

– Cine ești, cum te cheamă și ce cauți pe aici?

Tânărul zâmbi și răspunse politicos:

– Mă numesc Crivăț și sunt fiul Polului Nord.

– Nu ești vreun fecior de împărat? Cine-i Polul Nord? N-am auzit de el.

– Da, tatăl meu este împărat, într-un fel, răspunse tânărul fâstâcit.

– Înseamnă că ești totuși un prinț? se aprinse de interes fata. E mare împărăția tatălui tău? Și ce bogății are?

– Cum să-ți spun, e destul de mare, se întinde cât vezi cu ochii și-i toată acoperită cu gheață și zăpadă. Chiar și castelul lui este făcut din gheață.

Ochii fetei au prins a luci de bucurie, căci pe cât era de frumoasă, pe atât și de lacomă. Neștiind ce-i gheața, crezu că-i ceva de preț, asemănător cu aurul sau cu pietrele nestemate. Ea îi zise tânărului, zâmbindu-i dulceag:

– Cred că ești obosit și flămând, cum se vede, vii de departe. Ia din fragii aștia și potolește-ți foamea!

Tânărul era într-adevăr flămând și acceptă bucuros fragii. În timp ce se înfrupta cu poftă din fructele mustoase și dulci, codana se gândea în sinea sa: „E frumos, e bogat și e prinț, n-ar fi rău să mă mărit cu el. Dar cum să-l fac să mă ia de soție? Cred că ar trebui să petrecem mai mult timp împreună ca să-l vrăjesc definitiv cu frumusețea mea.”

Crivăț, după ce mănăcă pe săturate, parcă ghicindu-i gândurile, îi zise:

– Ești drăgălașă și bună, te rog să rămâi cu mine. Îmi placi atât de mult!

Fata primi cu ușurință invitația tânărului misterios și rămase să stea cu el într-o căsuță părăsită din pădure. Acasă n-o aștepta nimeni, era orfană de părinți și nici frați și surori nu avea.

Treceau zile, săptămâni și luni. Tânărul era în culmea fericirii – se îndrăgostise lulea de fată. Petreceau aproape tot timpul împreună. Culegeau

flori și împleteau din ele coronite. Punându-și-le pe cap, râdeau vesel și alergau la malul lacului din preajmă să-și privească chipurile în apa lui cristalină. Apoi, obosiți de atâta zbenguială, se tolăneau la umbra unui stejar bătrân. Crivăț își punea capul în poalele fetei și dormita, cufundându-se într-o dulce amorțeală. Trezindu-se, prindea cu degetele-i fine capetele părului ei auriu, care se unduia în valuri cochete, ajungându-i până la șolduri.

Când copila ațipea și ea puțin, tânărul o săruta drăgăstos și, rezemându-i grijuliu capul de tulpina stejarului, zbură ca vântul (că, de fapt, vânt era!) spre o poiană din inima codrului, de unde îi aducea ciucuri de zmeură și faguri de miere. Când se trezea, el îi punea în gură fructele și poamele aduse din pădure, privind cu nesăț zâmbetul ei fericit.

Așa trecu vara, zilele se făceau tot mai scurte, iar timpul prinse a se răci.

– Iată că a venit toamna. Noaptea au devenit friguroase și noi degrabă nu vom mai putea sta în această colibă, zise într-o bună zi copila. Ce vom face?

– Dar tu ce vrei să facem? întrebă mirat Crivăț cel naiv, care trăia doar cu ziua de azi și nu se gândea la cea de mâine.

– Credeam că vrei să mă iei de soție și că vom trăi în castelul tatălui tău,

Polul Nord, regele cel bogat, exclamă fata cu speranță în glas.

– Eu și așa te consider soția mea, doar trăim împreună și te iubesc nebunește! Cred că nu ne vom despărți niciodată! În castelul tatălui meu nu vei putea trăi, tu nu ești obișnuită cu frigul, dar acolo îs geruri mari și ție n-o să-ți placă!

– Una-i ce crezi tu și alta-i ce vreau eu! se răsti fata. Prin părțile noastre se cuvine ca flăcăul să ceară mâna fetei de la părinți. Dar, deoarece eu sunt orfană, poți s-o ceri chiar de la mine. Și se mai cuvine să-mi faci un cadou. Aștept să-mi dăruiești ce ai mai scump, dacă zici că nu poți trăi fără mine, adăugă fata cea vicleană cu glas lingușitor.

Sărmanul Crivăț se pierdu cu firea și nu știa ce să spună. Nu se aștepta la o astfel de întorsătură! Hotărî să-și întrebe inima ce ar fi bine să-i dăruiască iubitei sale, căci așa proceda el întotdeauna când nu știa ce să facă.

– Dăruiește-i o jumătate din sufletul tău, îl sfătui bucuroasă inima. Sufletul e tot ce ai mai scump pe această lume!

Tânărul îndrăgostit, ascultând de sfatul inimii, își scoase sufletul și îl împărți în două. O jumătate o așeză la loc, în piept, lângă inimă, iar cealaltă jumătate o puse în palmă și, căzând în genunchi, i-o întinse iubitei sale, zicând:

– Și la bucurii, și la nevoi, sufletul meu va fi cu tine!

Fata rămase mută de uimire. Credea că iubitul îi va dăruia aur și nestemate, palate de cristal și veșminte bogate. Sau cel puțin va scoate din faldurile hainelor sale un inel de aur cu un diamant cât un ou de porumbel. Dar el îi dă jumătate de suflet! Ce să facă cu el? Să-l pună la icoane, să-l poarte în sân? Ea credea că taică-său i-a hărăzit o jumătate de împărăție, după cum auzise că procedează cu fiii moștenitori împărații în basmele ce se povesteau pe la șezători!

„Taică-său e un zgârie-brânză și el nu-i mai breaz! După părerea lui sufletul e tot ce are mai scump și de aceea îl împarte cu mine. Cred că vrea să mă prostească! Lasă că-l învăț eu minte!” își zicea codana în sinea sa.

– Asta-i tot ce-mi poți dăruia? întrebă ea mâhnită. Eu vreau aur și nestemate sau cel puțin un inel scump.

– Dar eu nu am bogățiile pe care mi le ceri! De-a lungul vieții nu am adunat

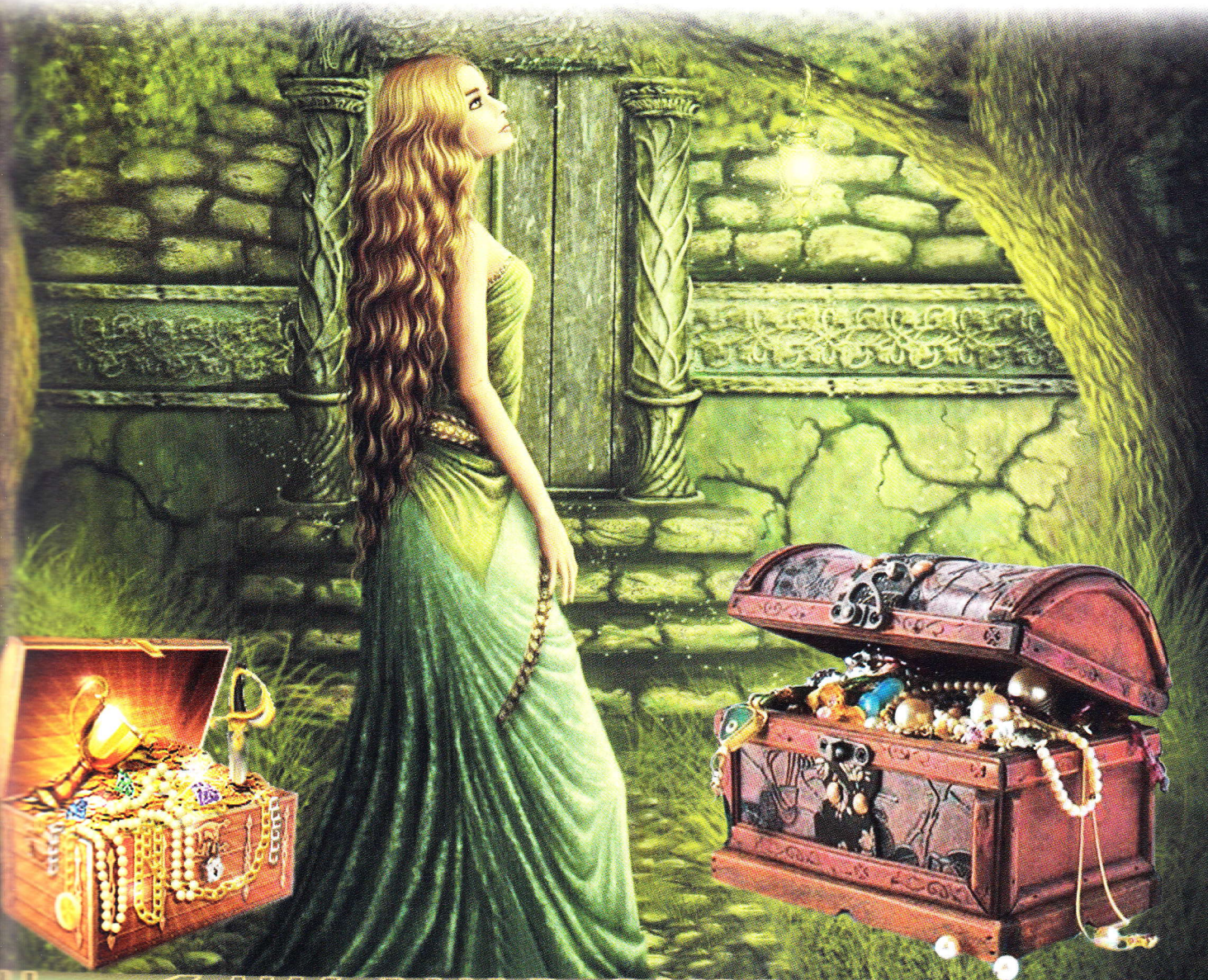

averi, ci am hoinărit prin lume, ajutând oamenii la nevoie. Îi răcoream pe cei înfierbântați de muncile câmpului, mângâindu-le fața, adăpam pământul pârjolit de arșiță, aducând nori de ploaie. Împreună cu unchiul meu, Soarele, ne jucam cu spicele de grâu, ca bobul lor să fie mai mășcat și mai auriu. Sufletul meu e cea mai mare bogăție pe care o stăpânesc. Am hotărât, după sfatul inimii, să-l împart cu tine, deoarece inima mea nicicând nu greșește! Credeam că o să-ți placă.

Fata plecă dezamăgită ochii în pământ și zise cu voce scăzută:

– Dacă insiști, îl iau. Dar nu știu, zău, ce să fac cu el! Trebuie să mă gândesc în liniște. Am nevoie să plec acasă pentru trei zile. Dar tu rămâi aici, în pădure și așteaptă-mă. O să revin numaidecât.

Zicând acestea, domnița se roti în călcâie și o luă cu pas grăbit spre marginea pădurii. Crivăț rămase țintuit locului, nu știa ce să spună. „Trei zile vor trece repede și draga mea se va întoarce! își zicea el. Va chibzui în liniște și va

înțelege cât de mult o iubesc! Abia a plecat, dar mie mi s-a făcut dor de ea!”

Cele trei zile de singurătate i-au părut lui Crivăț ca trei ani. Umbla de ici-colea năuc și nu știa de ce să se apuce. Se obișnuise atât de mult cu frumoasa lui logodnică, încât nu-și închipuia viața fără ea. Jumătatea de suflet care îi rămase era plină peste măsură de iubire de ființa dragă. Își uitase toate obligațiunile pe care le avea față de oameni și natură. Trecu o săptămână, dar fata tot nu venea. Tânărul nu știa ce să creadă. Se pregătea să zboare spre satul fetei să vadă ce s-a întâmplat. Între timp, Moș Ger porni să colinde lumea de la Polul Nord înapoi. Venea iarna și fără ajutorul lui Crivăț nu se isprăvea cu misiunea sa. Tânărul Crivăț, prin suflarea lui suavă, îl ajuta să facă poduri de gheață peste ape și să aciuze oamenii pe la casele lor. Moșul, supărat foc, porni să-l caute prin lume. Dădu de el la o margine de pădure, ținându-și de urât prin aceea că răsturna copacii, suflând cu putere peste ei.

– Ce faci aici, dragă nepoate? îl întrebă Moș Ger.

– Îmi aștept iubita, care a zis că se duce acasă pe trei zile și de o săptămână nu mai vine! a răspuns întristat tânărul.